

Anton Debeljak

PLAŠNI ZAJČEK

(Indska basen)

BIL JE SVOJE DNI KMETIJSKI PES, KI JE ZVESTO LJUBIL VSE ŽIVALI, SVOJE BRATE, IZROČENE NJEGOVU VARSTVU. Z VESELJEM JIM JE DELIL MODRE NASVETE IN JIM IZKAZOVAL MNOGOTERE USLUGE.

VENDAR JE BILA VRLA ŽIVALČA TU PA TAM V POSMEH SVOJEMU DROBIŽU, IN SICER ZARADI SVOJIH USES. POMISLITE: IMELA JE SAMO ŠE SPOMIN UHLJEV, IZGUBIVŠI JIH KOSCEMA, KO JE BRANILA DVORIŠČE PRED LISJAKOVIMI OBISKI.

ZLASTI KUNCI, TAKO PONOSNI NA SVOJE PAHLJAČE, SO GA NEPRESTANO ZBADALI. NA DVORIŠČU JE ŽIVEL KUNČEK, KI JE BIL TAKO BOJEČ, DA JE VENOMER TREPETAL IN SE STALNO VPRAŠEVAL:

»ČE BI SE MORDA NEBO ZRUŠILO! KAJ BI SE ZGODILO?«

KER JE TOLIKO NA TO MISLIL, SE JE NAPOSLED UVERIL, DA JE KAJ TAKEGA MOGOČE. KO JE NEKI DAN DRGETAJE RAZGLABLJAL O TEM STRAŠNEM POLOMU, JE ZASLIŠAL RAHEL ŠUM. KOSTANJ JE BIL NAMREČ PADEL S SVOJEGA DREVEŠA, KI GA JE ZIBAL VETER. NAŠ NESPAMETNI ZAJČEK JE BIL TAKO STRAHOPETEN, DA JE TAKOJ ZAVEKAL:

»NEBO SE PODIRA! NEBO SE PODIRA! REŠI SE, KDOR MOREŠ!« IN ODIRKAL JE NA VSE KRAKE, NE DA BI BIL VEDEL, KAM GRE. NA POTU JE NALETET NA KUNCA SVOJEGA ZNANCA IN MU ZAVEČAL:

»REŠI SE, NEBO SE POGREZA!«

»NEBO SE POGREZA? ALI RES?« JEKNE DRUGI PRESENEČEN. IN RAZŠIRIL JE NOVICO MED VSE ZAJCE, KI SO ZBEŽALI IN SE DRLI:

»NEBO SE POGREZA! NEBO SE POGREZA!«

TAKISTO JE NASTAL POPLAH MED VSEMI ŽIVALMI: NAJPREJ RACE, POTEM GOSI, POTEM PURE, POTLEJ KURE, POTLEJ OVCE, POTLEJ PUJSI, POTLEJ OSEL, POTLEJ KONJ, POTLEJ PA KRAVA.

NOVICO JE ZVEDEL SKORAJ ŠE PES, KI SI JE VES ZAČUDEN REKEL:

»OD KOD NEKI JIM JE PRIŠLA TA MISEL? JAZ NE VIDIM, DA BI SE NEBO KOLIČKAJ POGREZALO!«

HOTEČ USTAVITI BREZUMNO BEGANJE TER UMIRITI PREPLAŠENE ŽIVALI, JE BESNO ZABEVSKAL IN JIH VPRAŠAL:

»KAJ PRIPOVEDUJETE?«

»OPOZORILA SEM JIH NA TO«, PRAVI KRAVA, »DA SE NEBO PODIRA NAD NAMI.«

»KAKO PA TO VEŠ?«

»KONJ ME JE OPOZORIL NA TO«, REČE KRAVA MED PREŽVEKOVANJEM.

KONJ ODVRNE: »OSLA SEM SLIŠAL, KI JE O TEM RIGAL.«

OSEL PA DE: »PRAŠIČ JE TAKO POVEDAL!«

PRAŠIČ JE STVAR IZVEDEL OD OVAC, OVCE OD KOKOŠI, KOKOŠI OD PURANOV, PURANI OD GOSI, GOSI OD RAC, RACE OD KUNCEV, KUNCI PA SO SE SPOGLEDALI IN REKLI:

»TA NEUMNI KUNČEK NAM JE STVAR NATVEZEL!«

TEDAJ POVZAME KUŽEK:

»ZAJČEK PLAŠLJIVČEK, KATERA REČ TI JE DALA MISLITI, DA SE NEBO PODIRA?«

»PA SAJ SEM GA SLIŠAL«, SE ODREŽE ZAJEC.

»ALI RES, SLIŠAL SI GA? KJE PA?«

»TAMKAJLE, BLIZU MOJEGA BRLOGA!«

»NO, PA POJDI Z MENOJ«, OBZIRNO POVZAME PES, »POKAŽEM TI, DA SI SE ZMOTIL.«

»OH, TEGA PA NE!« ZACVILI DOMAČI ZAJČEK. »PREVEČ ME JE STRAH, NE MOREM ITI TJA!«

»ČE JE STVAR TAKA, TE PA PONESEM TJAKAJ.«

REČENO, STORJENO. BLAGI KUŽEK RAHLO PRIME ZAJČKA ZA KOŽO NA VRATU IN GA POSTAVI NATANKO

PRED NJEGOV BRLOG. V TEM TRENUTKU SO JELI PADATI DRUGI KOSTANJ IN KUNČEK JE MORAL SPREVIDETI PRAVI POLOŽAJ:

»RES JE, NEBESA SE NE RUŠIJO!«

»PRAV«, SE ZOPET OGLASI PSIČEK, »A ZDAJ JE TREBA TO DRUGIM DOPOVEDATI. IN VPRIČO VSEH DOMAČIH ŽIVALI, ZBRANIH NA DVORIŠČU, JE ZAJČEK TRIKRAT PONOVLIL:

»NEBO SE NE PODIRA! NEBO SE NE PODIRA! NEBO SE NE PODIRA!«

POMIRJENI SO TEDAJ VSI ODŠLI IN PONAVLJALI BESEDE, KI SO JIM VRNILE POKOJ.

PES SE PRIBLIŽA BOJAZLJIVEMU ZAJČKU, ČES:

»VSE ZLO POTEKA IZ NEVEDNOSTI. DOLGA UŠESA IMETI SE NI VSE. NAVADITI SE MORAMO POSLUŠATI IN RAZUMETI!«

Ivan Razpočnik

Skrivnost zelene jame

(čudoviti doživljaji dveh dečkov)

Padalna vrata v zrcalni dvorani

»Najprej pa moram prevariti vajine preganjalce!« je rekla Cvetana. »Pazita! Težek predmet potrebujem.« Ozrla se je iskaje po sobi, stopila nato h knjižni polici in vzela z nje debelo in veliko knjigo. »Tako! Ta »špeh« vsebuje itak samo stare dolgočasne štorijske, ta je ravno pravi! Zdaj pojdiva! Le zaupajta mi...«, opazila je tihi dvom v očeh obeh dečkov in se jim zasmejala. Nato je privezala dolg, svilen trak modre barve na vratno kljuko, odprla vrata in stopila v zrcalno dvorano. Konec traka pa je držala v roki. Začudena sta jo gledala Branko in Tomo. Še vedno nista slutila, kaj ima deklica

v mislih. Cvetana pa je že stopila previdno v zrcalno dvorano, korakala previdno naprej in izgovarjala neke številke. Končno se je zdelo, da je našla, kar je iskala. — Obstala je, dvignila težko knjigo, kolikor jo je mogla, in jo treščila na tla. Zaropotalo je — in kjer je bila prej gladka, svetla plošča, je zazijala temna luknja. Knjiga je izginila in padla s pljuskom v črno temo.

»Tako!« je zadovoljno vzkliknila deklica in šla previdno okoli odprtih padalnih vrat. »Sedaj lahko dobri meščani Estere iščejo dečka, ki sta skozi padalna vrata zdrknila v strašno globino!« Prišla je navzlic varljivim zrcalnimi stenami na dolgem svilenem traku hitro in varno k vratom, ki so vodila v njeno sobo, se globoko oddahnila in jih zaprla za seboj.

»Tako, dečka, storila sem za vaju do nadaljnjega vse, kar sem mogla. Zdaj imamo vsaj dovolj časa, da v miru premislimo, kaj nam je dalje storiti!«

»Povej mi, Cvetana,« je radovedno vprašal Tomo, »če vrata s čud-